

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: У-780/03
Бања Лука, 15.3.2006. године**

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Златка Куленовића, као председника вијећа, те Јанка Нинића и Смиљане Мрше, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Снежане Црнојевић, у управном спору по тужби Х. Ш., из Б.Л. (у даљем тексту: тужилац), заступаног по пуномоћнику М.Х. из Бање Луке, против рјешења туженог министарства, број 05-050-01-364/03 од 26.5.2003. године, у предмету враћања посједа стана, у сједници вијећа одржаној дана 15.3.2006. године, донио је

П Р Е С У Д У

Тужба се уважава, оспорени акт се поништава.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним актом уважена је жалба Д.Ј. из Б.Л. против закључка о дозволи извршења Одсјека Б.Л. број И-08-1780/02 од 18.3.2003. године, тако што је тај закључак поништен и истовремено одлучено да се захтјев тужиоца за извршење одлуке Комисије број 602-324-1/1 од 13.6.2000. године за предају посједа једноснобног стана површине 41 м², у Б.Л., чији је давалац на коришћење Предузеће В. из Б.Л., одбацује због неблагоприятности.

Благовременом тужбом тужилац оспорава законитост тога акта из свих разлога предвиђених чланом 10. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 12/94 – у даљем тексту: ЗУС), те истиче: да тај акт није донио министар, већ господин Б.Б.; да уз његов потпис стоји да га он доноси "по овлаштењу министра", али да за тако нешто нема законског основа; да његов захтјев за извршење напријед наведене одлуке Комисије није неблагоприятан, јер да је његов пуномоћник ту одлуку примио дана 14.5.2002. године, а да је захтјев поднио дана 19.7.2002. године, дакле, унутар рока од осамнаест мјесеци, предвиђеног одредбама члана 5. став 2. Закона о извршењу одлука Комисије за имовинске захтјеве расељених лица; да тужена страна погрешно тумачи те законске одредбе тако да тај рок рачуна од дана доношења одлуке, а не од дана кад је она достављена странци у поступку; да му није омогућено да судјелује у поступку у коме је улиједио тај акт иако је њиме утврђено другачије чињенично стање од оног утврђеног у првостепеном поступку. Предлаже да се тај акт огласи ништавим.

Тужена страна није дала одговор на тужбу, а списе предмета овом суду доставио је Одсјек Б.Л. (првостепени орган).

Д.Ј., заинтересовано лице за исход поступка у овој ствари у смислу одредаба члана 16. ЗУС-а, у свом одговору оспорава тужбене наводе у цјелини, сматра да је тужена страна потпуно и правилно утврдила чињенично стање и тако правилно нашла да је захтјев тужиоца за извршење у овој управној ствари неблагоприятан, па да је као такав правилно одбачен. Предлаже да се тужба одбије као неоснована.

Размотривши тужбу и оспорени акт по одредбама члана 39. ЗУС-а, затим одговор заинтересованог лица и цјелокупне списе предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде из слиједећих разлога:

Према одредби члана 113. став 1. Закона о административној служби у Управи Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 16/02, 62/02 и 38/03), по жалби против првостепеног рјешења Подручне јединице рјешава министар. Међутим, из образложења оспореног акта произилази да га је донио Б.Б., дипл. правник "по овлаштењу министра", што је у супротности са том законском одредбом. Таква могућност није предвиђена ни било којом одредбом сада важећег Закона о општем управном поступку ("Службени гласник Републике Српске", бр. 13/02). Истина, она је била предвиђена чланом 35. став 2. раније важећег Закона о општем управном поступку ("Службени лист СФРЈ", бр. 47/86), који није био на снази у

вријеме доношења оспореног акта, па отуда није ни било основа да министар своју надлежност пренесе на друго службено лице.

Надаље, овај суд налази да тужена страна погрешно тумачи одредбе члана 5. став 2. Закона о извршењу одлука Комисије за имовинске захтјеве расељених лица и избјеглица ("Службени гласник Републике Српске", бр. 31/99, 39/00, 65/01, 13/02 и 39/03), тако што рок за подношење захтјева рачуна од дана издавања одлуке. Наиме, те законске одредбе гласе: "Захтјев за извршење одлуке Комисије којом се потврђује станарско право мора се поднијети у року од осамнаест мјесеци од дана доношења одлуке Комисије". Под појмом "доношења", по налазу овог суда, има се разумјети издавање одлуке и њена достава странци у поступку, јер, по природи ствари, странка не може ни да зна за постојање одлуке прије него јој је она уручена, а самим тим, прије тога не може да тече ни рок за подношење захтјева за њено извршење.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да су оспореним актом остварени разлози из члана 10. став 1. тачка 1. и 3. ЗУС-а, па се отуда тужба у овом управном спору уважава тако да се тај акт поништава на основу члана 41. став 1. и 2. тог закона.

У поновљеном поступку тужена страна је у обавези да поступи по одредбама члана 61. ЗУС-а тако да умјесто поништеног, донесе други акт најдаље у року од тридесет дана, рачунајући од дана примитка ове пресуде уз уважавање правног схватања и примједби овог суда у погледу поступка.

Записничар
Снежана Црнојевић

Предсједник вијећа
Златко Куленовић